

Arrest

nr. 320 158 van 16 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat M. KALIN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché L. VAN HOOLST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1998 in Saoedi-Arabië.

De verzoekende partij dient op 12 november 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 november 2024 wordt de verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 23 december 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U bent van Palestijnse origine. U bent geboren in Saoedi-Arabië waar u woonde tot 2015. In het jaar 2015 keerden u, uw ouders en uw broer B. terug naar de Gazastrook. Jullie verblijfsvergunningen werden namelijk niet meer verlengd.

Vervolgens woonde u ongeveer 10 maanden tot één jaar in al-Qarara, Khan Younis. Vervolgens kocht u een studiebeurs en reisde naar het noorden van Cyprus. In de loop van het jaar 2016 tot vijf à zes maanden voor 7 oktober 2023 verbleef u in de stad Lefkosa. U behaalde echter geen diploma omdat u niet naar de universiteit ging en niet studeerde.

Kort na uw aankomst in de Gazastrook veranderde de algemene veiligheidssituatie naar aanleiding van Hamas hun aanval op 7 oktober 2023. Op 1 april 2024 verliet u de Gazastrook samen met uw zus H. en haar kinderen. Jullie vertrokken omwille van de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook. Vanaf uw vertrek uit de Gazastrook tot eind oktober 2024 verbleef u in Egypte. Via de tussenkomst van een smokkelaar zette u uw reis verder via Maleisië, Dubai en Albanië naar België. U kwam op 11 november 2024 aan in de luchthaven van Charleroi. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitskaart (kopie); de identiteitspagina van uw Palestijns paspoort (kopie, paspoort afgeleverd op 26 april 2016 en geldig tot 25 april 2021); de Palestijnse identiteitskaarten van uw vader en moeder (kopieën), uw geboorteakte (kopie); een UNRWA Family Registration Card (kopie, datum niet-leesbaar); een UNRWA Family Registration Card (kopie, d.d. 17.04.2024), een document in verband met afgifte zakjes meel in Rafah (kopie); een medisch attest van een gezondheidscentrum in Rafah op naam van uw moeder (kopie); foto's van de huidige omstandigheden van uw familie in de Gazastrook.

B. Motivering

Het feit dat u een (vals) identiteits- of reisdocument hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek (Verklaring DVZ, d.d. 18.11.2024, vragen 32 en 33).

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (notities persoonlijk onderhoud van 27 november 2024 [hierna CGVS], p. 2 en 3). U gaf echter wel aan te kampen met medische en mentale problemen. U neemt momenteel medicatie tegen depressie. In het verleden nam u ook medicatie tegen schizofrenie of een persoonlijkheidsstoornis (CGVS, p. 5). U legt één medisch attest neer opgesteld door neuropsychiater I.E. in Egypte (d.d. 03.04.2024). Vooreerst kan de authenticiteit van dit attest niet worden nagegaan daar het een kopie betreft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dit attest werd opgesteld slechts twee dagen na uw aankomst in Egypte.

Volgens het medisch attest kampt u met een depressie en een posttraumatische-stressstoornis (PTSS). Er werd u toen medicatie voorgeschreven. Uit dit attest blijkt echter nergens dat of op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige officiële diagnose gesteld. Aldus lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen. Uit dit attest blijkt verder nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

U legt u geen medische attesten neer waaruit blijkt dat u schizofrenie heeft. Het CGVS stelt verder geen bijzondere procedurele noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat was om op omstandige en precieze verklaringen af te leggen. Bijgevolg is het CGVS van oordeel dat uw rechten werden gerespecteerd en dat u in staat was om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U legt onvoldoende bewijzen neer, waardoor het CGVS geen zicht heeft op uw werkelijke levenslopen verblijfplaatsen.

1.1 De bewijslast ligt in beginsel op de verzoeker zelf.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst

(HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Artikel 48/6, § 5 Vw. bepaalt evenwel ook dat de beoordeling van een verzoek op individuele basis gebeurt en dat, onder meer, rekening moet gehouden worden met “de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten” en met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals gewezen op de nood aan extra bewijsstukken in verband met uw verblijf in de Gazastrook en uw vertrek uit de Gazastrook (CGVS, p. 11, p. 13 t.e.m. p. 15). Er dient echter te worden besloten dat u niet hebt voldaan aan de medewerkingsplicht.

1.2 Er kan van u verwacht worden dat u over meer bewijsstukken beschikt.

U kon niet beloven dat u bijkomstige stavingsstukken zou kunnen neerleggen omwille van de huidige situatie in de Gazastrook. De woning werd gebombardeerd waardoor uw familieleden momenteel in tentenkampen verblijven (CGVS, p. 15). Hoewel het CGVS van oordeel is dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om extra stavingsstukken uit de Gazastrook te bekomen, kan alsnog worden verwacht dat u bijkomstige bewijsstukken neerlegt omwille van onderstaande redenen:

U legde een kopie neer van de identiteitspagina van uw Palestijns paspoort dat geldig was tot 25 april 2021. Dit oude paspoort diende u af te geven op het moment dat u uw nieuw paspoort aanvraagde. Het paspoort waarmee u de Gazastrook zou hebben verlaten op 1 april 2024 werd in Maleisië afgenomen door de smokkelaar of diens handlanger (CGVS, p. 3 en 4). Ten eerste is het gegeven dat u uw paspoort zou hebben afgegeven in Maleisië niets meer dan een blote bewering. Ten tweede kan worden aangenomen dat u de waarde en het belang van uw originele Palestijnse identiteitsdocumenten correct kan inschatten. Volgens uw verklaringen reisde u namelijk in 2016 vanuit de Gazastrook naar het noorden van Cyprus en u zou van daaruit in de lente of zomer van 2023 zijn teruggekeerd naar de Gazastrook. U weet aldus hoe belangrijk identiteitsdocumenten zijn tijdens een reis naar of een verblijf in het buitenland. Ten derde kan worden verwacht dat u voorzorgsmaatregelen nam. U wist dat u vanuit Egypte uw reis naar Europa zou verder zetten met behulp van een smokkelaar. Dat u naliel kopieën of foto's te nemen van uw volledig geldig paspoort en deze doorstuurde naar familieleden of andere manieren zocht om kopieën van uw geldig paspoort te bewaren, is niet aannemelijk. In dit verband dient te worden gewezen op het feit dat u zelfs na april 2021 nog een foto bijhield van uw vervallen Palestijns paspoort. Dat u jarenlang een foto van een vervallen paspoort kon bijhouden maar geen kopieën heeft van uw recent en geldig Palestijns paspoort is niet geloofwaardig.

Tot slot vertelde u dat de uitreisstempel bij uw vertrek in uw paspoort gezet (CGVS, p. 6). Dat u hiervan geen kopie of foto nam kan niet worden geloofd, temeer uw broer M. (OV-nummer: xxx) en uw zus E. (OV-nummer: xxx) beiden in België een asielpcedure hebben doorlopen. De vaststelling dat in hoofde van uw broer en zus de vluchtelingenstatus werd toegekend, en dit omwille van persoonlijke elementen eigen aan hun verzoeken, volstaat niet om ook in uw hoofde te beslissen tot toekenning van internationale bescherming.

Op basis van bovenstaande vaststellingen wekt u het vermoeden dat u uw Palestijns paspoort achterhoudt met als doel informatie verborgen te houden voor het CGVS.

U zou de Gazastrook hebben verlaten op 1 april 2024 samen met uw zus H. en haar kinderen. Uw zus en haar kinderen worden vermeld op de reizigerslijst van die dag. Uw naam wordt echter nergens vermeld op de lijst. Na confrontatie met dit gegeven kon u hiervoor geen uitleg bieden (CGVS, p. 13). Uw zus H. verblijft momenteel nog steeds in de Egypte (Verklaring DVZ, d.d. 18.11.2024, vraag 18 en CGVS, p. 5). H. regelde

uw vertrek via de tussenkomst van Y.H. (CGVS, p. 4). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat H. een particulier Egyptisch bedrijf is met reisbureaus in de Gazastrook. H. heeft ook nauwe banden met zowel de Egyptische regering als met de veiligheidsdiensten. Ook het personeel van H. bestaat grotendeels uit voormalige Egyptische officieren. Het bedrijf heeft een hoofdkantoor in Nasr City in Caïro. Gezien uw zus uw vertrek uit de Gazastrook heeft geregeld en momenteel nog in Egypte verblijft kan worden verwacht dat zij documenten kan bekomen om uw vertrek uit de Gazastrook te staven. Concreet kan worden verwacht dat er in verband met uw vertrek uit de Gazastrook volgende bewijsstukken voor handen zijn: een betalingsbewijs van de 5000 dollar die betaald werd voor uw registratie via Y.H. zodat u kon meereizen (CGVS, p. 4 en 5), de informatie die u verkreeg via dewelke u op de hoogte werd gesteld dat uw vertrek gepland stond op 1 april 2024.

U laat na enig stavingsstuk neer te leggen in verband met uw verblijf in Cyprus. U vertrok in 2016 naar Cyprus in het kader van uw studies. U verbleef er tot de lente of zomer van 2023, ofwel een periode van ongeveer 7 jaar. Uit uw verklaringen bleek niet dat u voor het persoonlijk onderhoud stappen ondernam om documenten te bekomen in verband met uw verblijf in Cyprus (CGVS, p. 9). Na het persoonlijk onderhoud liet u via de terugkeercoach van het transitcentrum weten dat u geen kopieën kunt bekomen van de documenten omtrent uw studies. In de e-mail werd verwezen naar uw studentenkaart of een document van de universiteit (zie e-mail d.d. 02.12.2024). U bent in de onmogelijkheid omdat uw woning werd gebombardeerd. Niemand van de gezinsleden in Gaza kan naar de woning gaan omdat de woning in een militaire zone ligt. Dit in acht genomen bent u, of uw raadsman, nog steeds in de mogelijkheid om contact op te nemen met de universiteit van de administratieve cel van de universiteit om documenten te bekomen bijvoorbeeld in verband met uw inschrijving en studies aan de universiteit.

Daarnaast kan redelijkerwijs worden verwacht dat u over andere documenten beschikt in verband met uw verblijf in Cyprus, u verbleef er namelijk recent voor een periode van ongeveer 7 jaar.

U stelt dat u Cyprus koos als bestemming omdat u visumvrij naar Cyprus kon reizen (CGVS, p. 9). Op de website van het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Turkse Republiek Noord-Cyprus (hierna TRNC) staat echter vermeld dat allerlei documenten kunnen worden gevraagd door de immigratieambtenaar bij binnenkomst waaronder bijvoorbeeld een bewijs van voldoende financiële middelen, een officiële acceptatiebrief van de universiteit voor zij die reizen in het kader van een stage, cursus of studentenuitwisselingsprogramma, ... Er kan aldus worden verwacht dat u zich hierop diende voor te bereiden om te verzekeren dat u de toegang tot het grondgebied niet werd ontzegd.

Daarnaast kan worden aangenomen dat u, gezien u meerdere jaren in Cyprus verbleef, op een gegeven moment uw verblijf er diende te regulariseren. Op de website van Buitenlandse Zaken staat dat er verschillende visumtypes zijn. Buitenlanders die naar TRNC reizen in het kader van studies kunnen een visum voor maximaal 90 dagen verkrijgen, op voorwaarde dat ze formele acceptatiebrieven kunnen overleggen. Er is ook de mogelijkheid om een visum te verkrijgen voor de aanvraag van een studentenverblijfsvergunning. Buitenlanders die naar het land komen om een studentenverblijfsvergunning te verkrijgen, kunnen een visum van 60 dagen krijgen na indiening van een formele studentenregistratie of pre-registratiebrief. Dat u nooit over een visum of een verblijfsvergunning beschikte kan aldus niet worden geloofd.

Bijkomstig kan worden gesteld dat u in Cyprus over een netwerk beschikt. U verbleef er namelijk meerdere jaren en zou pas in de lente of zomer van 2023 zijn teruggekeerd naar de Gazastrook. Bovendien diende u al die jaren een accommodatie te voorzien, mogelijks diende u iets te huren. Dat u in de onmogelijkheid bent om enig bewijs neer te leggen in verband met uw verblijf in Cyprus kan niet worden gevolgd.

- U legt een kopie neer van uw geboorteakte. Deze werd opgesteld op 21 november 2024, of schoon zes dagen voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond. Dat u wel deze geboorteakte kon opvragen maar in de onmogelijkheid bent om documenten te bekomen in verband met uw verblijf en studies in Cyprus of uw persoonlijke Facebookpagina niet kan terugvinden kan niet overtuigen. In de mail van de terugkeercoach staat dat u geen toegang heeft tot uw Facebook (d.d. 02.12.2024). Het CGVS benadrukt dat u zelf geen toegang dient te hebben tot uw Facebookprofiel om de link over te maken (CGVS, p. 14 en 15). U kunt steeds een nieuw account aanmaken en op deze manier zoeken naar uw oud account. Uw familieleden kunnen ook uw account opzoeken en de link overmaken aan u, uw raadsman of het CGVS.

Het CGVS stelt vast dat u niet de nodige inspanningen hebt geleverd om alle stukken voor te leggen waarvan vermoed kan worden dat u deze ter beschikking hebt. Uw gebrek aan medewerking ondergraaft uw algemene geloofwaardig volledig. Aldus voldoet u niet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §4. Het verlenen van het voordeel van de twijfel is niet van toepassing op de elementen die niet middels documenten zijn aangetoond, met name uw verblijf in de Gazastrook.

De UNRWA-bijstand in uw hoofde werd niet aangetoond.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet de verzoeker van rechtswege erkend worden als vluchteling, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten op grond van artikel 1E of 1F van de

Vluchtelingenconventie. Het CGVS benadrukt dat loutere registratie bij het UNRWA niet volstaat om te besluiten dat de verzoeker onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de toepassing artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatie richtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève blijkt immers dat het vereist is dat de bij UNRWA geregistreerde verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen.

Het Hof van Justitie heeft er in het arrest in de zaak Bolbol namelijk op gewezen dat artikel 1D alleen personen uitsluit die “thans bescherming of bijstand genieten” van UNRWA. Naar het oordeel van het Hof blijkt uit deze duidelijke bewoordingen dat alleen de personen die die de door het UNRWA geboden hulp daadwerkelijk hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen. Verder benadrukt het Hof dat de in artikel 1D van het Verdrag van Genève vermelde uitsluitingsgrond strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen (who are or have been eligible) om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 49, 51 en 53).

In de zaak El Kott verduidelijkt het Hof dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de richtlijn 2004/83/EG neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” de door UNRWA verleende bijstand genieten omdat ze zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevinden, maar ook op diegenen die zich buiten dat gebied bevinden en die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal §§ 49 en 52). Het Hof vervolgt “dat het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (Ibid. § 57), zodat het ophouden van de bijstand in de zin van artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin, van richtlijn 2004/83 “eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.” (Ibid. § 65). De uitdrukking “thans (...) genieten” verwijst immers zowel naar gebeurtenissen uit het onmiddellijke verleden als actuele gebeurtenissen, en impliceert vooreerst dat er moet gekeken worden naar de situatie op het moment waarop de verzoeker uit het mandaatgebied van het UNRWA vertrok. Het is pas als vaststaat dat een verzoeker onder de eerste alinea van artikel 1D valt dat er vervolgens onderzocht moet worden of de bijstand heeft opgehouden, wat dan alleen een ex tunc, maar ook een ex nunc en toekomstgerichte beoordeling van de vraag of de aanvrager thans dergelijke bescherming of bijstand kan inroepen vereist. (HvJ, 6 oktober 2021, C-349/20, conclusie van de advocaat-generaal, NB & AB tegen Secretary of State for the Home Department, §§ 50, 52 en 58) .

In het arrest van 25 juli 2018 in de zaak Alheto benadrukte het Hof dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet. (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84, 90 en 150).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt aldus duidelijk dat het daadwerkelijk genieten of ontvangen van de bijstand van het UNRWA een doorslaggevende voorwaarde is om onder het toepassingsgebied rationae personae van artikel 1 D te vallen. In concreto moet de nationale autoriteit die bevoegd is om het verzoek om internationale bescherming van een Palestijnse verzoeker te behandelen, derhalve in de eerste plaats nagaan of de verzoeker de bescherming of bijstand van het UNRWA heeft gevraagd of ontvangen. Dit vloeit niet alleen voort uit het feit dat de Vluchtelingenconventie verzoekers die “thans bescherming of bijstand genieten” uitsluit van de werkingssfeer van dit Verdrag

(HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51), maar is ook een logisch gevolg van de vaststelling dat uit de tweede volzin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie blijkt dat enkel het ophouden van de bijstand aanleiding kan geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Een bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd, kan logischerwijze niet ophouden te bestaan. Of anders gezegd: het is de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand die moet ophouden (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 65) .

Aangaande de vraag hoe een verzoeker bewijst dat hij thans daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA ontvangt, lichtte het Hof in de zaak Nawras Bolbol toe dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit daadwerkelijk de hulp van UNRWA te hebben genoten (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 52). Het CGVS benadrukt dat uit voormelde overweging evenwel niet kan worden afgeleid dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA te hebben genoten, noch kan gesteld worden dat het loutere feit dat de verzoeker aantoont geregistreerd te zijn bij het UNRWA de asielinstanties ontslaat van de plicht te onderzoeken of de verzoeker ook feitelijk en in concreto de bijstand van UNRWA genoten heeft.

Blijkens de arresten in de zaak Alheto en de zaak XT is het Hof van Justitie weliswaar van oordeel dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker aantoont in aanmerking te komen (is eligible to receive) voor de bijstand

van het UNRWA (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §84; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 48). Echter, het CGVS benadrukt dat het Hof in de zaak Bolbol op ondubbelzinnige wijze geoordeeld heeft dat personen die in aanmerking komen of kwamen voor UNRWA-bijstand niet binnen de werkingssfeer van artikel 1D vallen (cannot therefore also cover persons who are or have been eligible to receive protection or assistance from that agency) (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51).

Het CGVS benadrukt verder dat het Hof zowel in de zaak El Kott, als in de zaak Alheto verduidelijkte dat “de bevoegde autoriteiten (...) moeten (...) nagaan of de asielzoeker daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen” en dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet. (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal § 76; HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84, 90 en 150).

Uit de duidelijke bewoordingen van het Hof van Justitie blijkt aldus dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker weliswaar aantoonde in aanmerking te komen voor (is eligible to receive), of recht te hebben op de bijstand die het UNRWA verschaft, doch dat dit niet betekent dat er niet onderzocht moet worden of de verzoeker in kwestie ook daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA geniet (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest XT van 13 januari 2021 van het Hof van Justitie. Immers, het gegeven dat het Hof in de zaak XT (net zoals in de zaak Alheto) erop wees dat een persoon die bij het UNRWA is geregistreerd vanwege zijn specifieke status in beginsel uitgesloten is van de vluchtelingenstatus (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84 en 85; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §§ 48 en 49), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het Hof stelt immers juist dat artikel 1D in beginsel van toepassing is op een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, waardoor het Hof bijgevolg aangeeft dat een uitzondering mogelijk is, en dat een verzoeker die weliswaar bij het UNRWA geregistreerd is, en dus recht heeft op de bijstand van UNRWA, mogelijks niet onder artikel 1D valt. Het Hof sluit derhalve niet uit dat het vermoeden dat een bij UNRWA geregistreerde daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA genoten heeft, kan worden omgekeerd. Dit zal het geval zijn wanneer duidelijk is vastgesteld dat een bij het UNRWA geregistreerde persoon nooit in het gebied waar het UNRWA actief is, heeft verbleven.

Het CGVS merkt hierbij op dat alhoewel artikel 1D van de Vluchtelingenconventie niet verwijst naar de verblijfplaats van de verzoeker, het wel verwijst naar de omstandigheid dat de verzoeker de bijstand van de UNRWA geniet dan wel dat die bijstand is opgehouden (HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 52). De woorden “thans genieten” wijzen derhalve wel op een geografische beperking. Immers, om onder het toepassingsgebied van artikel 1D, eerste zin van het Verdrag van Genève te vallen volstaat het niet dat een verzoeker aantoonde dat hij gerechtigd is of was op bijstand van UNRWA. Hij moet aantonen dat hij deze bijstand ook daadwerkelijk ontvangt of heeft ingeroepen. Om bijstand van het UNRWA te genieten, moet een persoon zich op een plaats bevinden waar deze bijstand fysiek beschikbaar is. Bijstand van het UNRWA kan enkel in het UNRWA-gebied worden verkregen. Een verzoeker zal dus alleen onder de eerste zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vallen wanneer hij in het UNRWA gebied woont of daar heeft verbleven. Volgens de punten VII.C en VII.E van de Consolidated Eligibility and Registration Instructions van de UNRWA (beschikbaar op <https://www.unrwa.org/sites/default/files/2010011995652.pdf>) bestaat de area of operation (werkgebied) van de UNRWA uit vijf fields (sectoren), met name de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever (met inbegrip van Oost-Jerusalem), Jordanië, Libanon en Syrië.

Er kan niet worden besloten dat u ooit feitelijk verbleven heeft in één van de gebieden waar de UNWRA zijn mandaat uitoefent.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bent geboren in Saoedi-Arabië. U woonde er tot ongeveer 2015 (CGVS, p. 8). Uw ouders, u en uw broer B. keerden vanuit Saoedi-Arabië terug naar de Gazastrook omdat jullie verblijfsvergunningen waren verstreken. U zou toen tien maanden tot een jaar in de Gazastrook hebben gewoond. Via een studiebeurs ging u in het jaar 2016 studeren in Lefkosa (Cyprus). Vijf tot zes maanden voor 7 oktober 2023 keerde u terug naar de Gazastrook (CGVS, p. 9). U legt echter geen bewijs neer dat u tussen 2015 en 2016 in de Gazastrook was noch dat u na uw studies in Cyprus terugkeerde naar de Gazastrook en er verblijf tot begin april 2024 (CGVS, p. 4 en p. 8 t.e.m. 11). Zoals reeds omstandig gemotiveerd kan worden verwacht dat u beschikt over stavingsstukken indien de Gazastrook daadwerkelijk een land van gewoonlijk verblijf is in uw hoofde.

Er kan worden aangenomen dat u in het kader van uw reis naar Cyprus een administratief dossier diende voor te bereiden. Dat u bijvoorbeeld uw financiële middelen diende aan te tonen, uw verblijf in de Gazastrook enzovoort.

Er kan worden verwacht dat u over documenten beschikt in het kader van uw vertrek uit de Gazastrook in april 2024 daar deze werd geregeld via de tussenkomst van Y.H.

Daar enkel verzoekers die feitelijk in Libanon, Syrië, Jordanië, de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem) en de Gazastrook verblijven of daar verbleven hebben daadwerkelijk bijstand van UNRWA kunnen genieten, en uit uw verklaringen blijkt dat u zich steeds buiten het mandaatgebied van UNRWA heeft bevonden heeft u logischerwijze niet aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen. Bijgevolg valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Dat het louter geregistreerd zijn bij UNRWA niet tot gevolg heeft dat de verzoeker ipso facto onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, blijkt overigens ook uit de feiten die aan de grondslag lagen van de zaak XT. In deze zaak lichtte de verwijzende rechter in zijn verzoek om een prejudiciële beslissing namelijk toe dat de verzoeker "(...)kort voor het indienen van zijn asielaanvraag bescherming of bijstand van de UNRWA (genoot), aangezien hij blijkens zijn „Family Registration Card” als familielid was geregistreerd voor (het in het zuiden van Damascus gelegen kamp) Jarmuk”(zie „Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie” van 3 juli 2019, pagina 7, punt 15, beschikbaar op <https://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?text=&docid=219994&pageIndex=0&doclang=NL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1587851>). Het CGVS wijst erop dat indien loutere registratie bij het UNRWA zou volstaan om aan te tonen dat de verzoeker daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap, er aldus vanuit moest gegaan worden dat XT (die blijkens de verwijzingsbeslissing bij het UNRWA geregistreerd was en in het UNRWA-mandaatgebied verbleven had) noodzakelijkerwijs uitgesloten moest worden op grond van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Het is dan ook zeer opvallend dat de advocaat-generaal E. Tanchev in zijn conclusies het volgende opmerkt : “De vragen hebben specifiek betrekking op de toepassingsclausule” van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 en artikel 1, onder D, tweede alinea, van het Verdrag van Genève. De verwijzingsbeslissing is gebaseerd op de vooronderstelling dat de uitsluitingsclausule van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, en artikel 1D, eerste alinea, van toepassing is op de feiten van de zaak in het hoofdgeding. Ten behoeve van mijn beoordeling ben ik ervan uitgegaan dat dit het geval is.” (zie HvJ 1 oktober 2020, C-507/19, conclusie van de advocaat-generaal, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §32). Ook het Hof van Justitie stelt uitdrukkelijk: “Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verwijzende rechter bij het stellen van zijn vragen is uitgegaan van de tweeledige premisse dat het niet aan het Hof staat om na te gaan of XT bescherming of bijstand van de UNRWA genoot in de zin van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95 alvorens zich naar Duitsland te begeven (...).” (zie HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 41). Zowel de advocaat-generaal, als het Hof van Justitie verklaarden aldus uitdrukkelijk dat het niet aan hen was om te bepalen of XT, een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, overeenkomstig artikel 12, lid 1, sub a, eerste zin, van richtlijn 2011/95 daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten. Bijgevolg dient er besloten te worden dat loutere registratie bij het UNRWA in de ogen van het Hof niet volstaat om aan te nemen dat een verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA genoten heeft, en dus evenmin impliceert dat er ipso facto toepassing moet gemaakt worden van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt derhalve niet dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat daadwerkelijk bijstand van het UNRWA is genoten. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het enkele feit dat een verzoeker bij het UNRWA is geregistreerd, noodzakelijkerwijs impliceert dat hij daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten en dus ipso facto binnen de werkingssfeer van artikel 1D valt. Dat aan een UNRWA-registratiekaart geen onweerlegbare bewijswaarde kan worden toegekend, wordt overigens bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (met name de COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA van 28 september 2023), en waaruit blijkt dat er veel Palestina Vluchtelingen bij het UNRWA geregistreerd zijn die nooit bijstand van het UNRWA hebben ontvangen, alsook dat het mogelijk is dat een bij het UNRWA geregistreerde vluchteling in een door het UNRWA beheerd kamp verblijft zonder daadwerkelijk enige bijstand van het UNRWA te ontvangen.

De bewijswaarde van de door een verzoeker om internationale bescherming voorgelegde UNRWA-registratiekaart is dus niet absoluut, in die zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, met inbegrip van de verklaringen van de verzoeker. (RvV nr. 239443, 4 augustus 2020, § 2.3.4). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat ook EASO ervan uitgaat dat uit het arrest in de zaak Bolbol dient afgeleid te worden dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie eng moet worden uitgelegd en niet alle personen kan omvatten die recht hebben op of zich hebben geregistreerd om de bescherming of bijstand van UNRWA te ontvangen. De bevoegde instantie dient te onderzoeken of de

verzoeker daadwerkelijk de bijstand heeft gevraagd van het UNRWA (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 14 en 15, beschikbaar op <https://easo.europa.eu/sites/default/files/public/Exclusion%20Final%20Print%20Version.pdf>).

Uit het voorgaande volgt dat u met het voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat u in de Gazastrook geregistreerd bent bij UNRWA en dat u in aanmerking dient te komen voor de bijstand van het UNRWA. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient het CGVS bijgevolg te onderzoeken of u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen.

U verklaart beroep gedaan te hebben op voedselhulp. U legt een kopie van een document neer in verband met de distributie van zakken meel in het oosten van Rafah. Het document is op naam van uw vader. De datum van het attest is moeilijk leesbaar, mogelijks gaat het om 31 januari 2024. Daar uw verblijf in de Gazastrook niet werd aangetoond kan ook niet worden besloten dat u persoonlijk beroep hebt gedaan op deze bijstand. Daarnaast legt u ook een medisch attest neer op naam van uw moeder. Dit medisch attest kan niet aantonen dat er in uw hoofde sprake is van bijstand of hulp van UNRWA.

Aangezien het vaststaat dat u niet daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen, valt niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er dient dus een beoordeling ten gronde te gebeuren ten opzichte van uw land van gewoonlijk verblijf.

Voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming is het evenwel essentieel dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land of in welke landen de verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land of deze landen ten aanzien waarvan het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze verzoeker dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben.

De nood aan bescherming aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.

3. U biedt geen zicht op uw verblijfssituatie in Cyprus.

Op basis van uw verklaringen blijkt dat u in Cyprus verbleven heeft. U bent er echter niet in geslaagd om uw beweringen aangaande uw verblijfsstatus ginds aannemelijk te maken aan de hand van verklaringen of documenten die u bezit of waarover u redelijkerwijze kan beschikken.

Immers heeft het CGVS vastgesteld dat u geen enkel bewijs neerlegt in verband met uw verblijf in Cyprus. Nochtans kan dit redelijkerwijs van u worden verwacht (zoals reeds werd besproken). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u eveneens gevraagd naar uw activiteiten tijdens uw verblijf in Cyprus. Na wat nadenken antwoordde u dat u niets deed. U hield zich bezig met gamen en werkte af en toe. Met het geld dat u verdiende kocht u eten en drinken (CGVS, p. 9). Het lijkt er opnieuw op dat u informatie wenste achter te houden voor het CGVS.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden vastgesteld dat u tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van uw verblijf in Cyprus, uw eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom u deze status zou verloren hebben en/ of niet langer kan verlengen. Bijgevolg heeft u niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming is het evenwel essentieel dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land of in welke landen de verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land of deze landen ten aanzien waarvan het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze verzoeker dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u in Saoedi-Arabië bent geboren en dat u mogelijks momenteel familieleden in de Gazastrook heeft wonen. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.

U dient bijgevolg duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden van uw verblijf in Cyprus, en uw eventuele verblijfsstatus ginds, daar dit onontbeerlijk is om uit te sluiten dat u ingevolge een uw verblijf in Cyprus, en dit voor de indiening van uw verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar duurzame banden ontwikkeld heeft, dan wel er zich op een zodanige wijze feitelijk gevestigd dat dit land als uw land van gewoonlijk verblijf moet bestempeld worden. In voorkomend geval dient u immers aan te tonen dat u aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zelfs indien Cyprus niet kan beschouwd worden als u land van gewoonlijk verblijf, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw (verblijfs)situatie aldaar. In overeenstemming met artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien u reeds in een eerste land van asiel – in casu Cyprus – reële bescherming zou genieten, tenzij u elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die u reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat u niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Verder kan overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard worden wanneer een derde land in uw hoofde als een veilig derde land kan worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en het derde land niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten. Indien u geen volledig zicht biedt op de omstandigheden van uw verblijf in Cyprus is het voor de Commissaris-generaal onmogelijk om de eventuele toepassing van voornoemde wetsartikelen in uw hoofde correct te beoordelen.

U dient aldus te voldoen aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust teneinde het CGVS toe te laten zich een beeld te vormen op de omstandigheden van uw verblijf in Cyprus aangezien dit van essentieel belang is voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Uit voorgaande blijkt evenwel genoegzaam dat u géénszins tegemoetkomt aan de bewijslast en medewerkingsplicht die te dezen in beginsel bij u berusten. Het feit dat het CGVS geen duidelijk zicht heeft op uw reële verblijfsituatie in Cyprus, maakt u het door uw persoonlijk gedrag onmogelijk om te beoordelen of Cyprus al dan niet als een land van gewoonlijk verblijf, dan wel een eerste land van asiel, een veilig derde land of een land van doorreis dient bestempeld te worden.

Door in dit verband incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, maakt u een nood aan internationale bescherming a fortiori geënszins aannemelijk

4. Saoedi-Arabië werd vastgesteld als land van uw gewoonlijk verblijf.

Gelet op uw verklaringen aangaande uw omstandigheden in Saoedi-Arabië, dient dit land als uw land van gewoonlijk verblijf beschouwd te worden. U woonde er immers vanaf uw geboorte tot 2015 samen met uw ouders en uw broer B. Ook uw andere broers en zussen woonden lange tijd in Saoedi-Arabië. Zij keerden eerder dan u terug naar de Gazastrook in het kader van hun studies of omdat ze huwelijksplannen hadden (CGVS, p. 8). U en uw ouders vertrokken uit Saoedi-Arabië omdat de verblijfsvergunningen niet meer werden verlengd (CGVS, p. 10).

In verband met het feit dat u, wegens het verlies van uw verblijfsrecht in Saoedi-Arabië niet kan terugkeren naar dat land en vreest dat u, in geval van terugkeer, onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat u niet beschikt over legale verblijfstitel, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op de volgende elementen.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar Saoedi-Arabië, omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Echter, dit gegeven volstaat niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze verzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Dienaangaande merkt het Commissariaat-generaal vooreerst op dat elke soevereine staat op basis van deze soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent, het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels met name de voorwaarden in verband met de bestaansmiddelen of het bestaan van een arbeidsovereenkomst of studentenvisum, ook van toepassing zijn op talrijke vreemdelingen die in België willen verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat de verblijfsvergunningen van u en uw ouders niet langer werden verlengd omdat het werkcontract van uw vader was beëindigd, en dat u daarom niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf Saoedi-Arabië, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. Aangezien u de nationaliteit van Saoedi-Arabië niet bezit, kan er niet worden verwacht van de autoriteiten van Saoedi-Arabië dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als een van hun onderdanen ook al zou u heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te

kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

Wat betreft het verlies van uw verblijfsvergunning en uw bewering dat het onmogelijk is om een nieuwe te bekomen, merkt het CGVS op dat u geen enkel concreet element heeft aangevoerd dan wel heeft aangetoond dat het hier gaat om een daad van vervolging omwille van één van de gronden opgenomen in de Vluchtelingenconventie. U toont evenmin aan dat uw situatie te wijten is aan een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Wat uw vrees betreft om in geval van terugkeer te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de situatie van Palestijnen die illegaal in Saoedi-Arabië verblijven, wijst het CGVS erop dat u niet als een illegaal in Saoedi-Arabië verblijvende Palestijn heeft geleefd. De door u aangevoerde vrees is het gevolg van uw beslissing om het land waar u vroeger gewoonlijk verbleven heeft te verlaten, terwijl het CGVS van oordeel is dat u vóór of op het ogenblik van uw vertrek uit Saoedi-Arabië geen vrees of risico in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 had. Daarom is het CGVS van oordeel dat de vrees die u aanvoert met betrekking tot een mogelijk illegaal verblijf in Saoedi-Arabië een vrees is die voor uw eigen rekening is ontstaan na (of ingevolge) uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf, en dus niet ter plaatse.

Wat uw vrees betreft om bij uw terugkeer mogelijks strafrechtelijk vervolgd en vervolgens gedetineerd te worden omdat u er niet (langer) over een verblijfsvergunning beschikt, kan evenmin vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Het komt immers aan elke soevereine staat toe om de regels vast te stellen die van toepassing zijn op de toegang, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen op zijn grondgebied en op de verwijdering of de refoulement van vreemdelingen van zijn grondgebied. In dit verband kan worden opgemerkt dat de rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon om te voorkomen dat hij het grondgebied van een staat op onregelmatige wijze betreedt, als een redelijke en noodzakelijke maatregel kan beschouwd worden (EHRM 15 december 2016, 16483/12, Khlaifia e.a./Italië, §§ 88 - 90). Een soevereine staat heeft verder ook het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande (im)migratie te handhaven. Hoe dan ook, in de mate dat u aanvoert dat u, in geval van een gedwongen terugkeer naar Saoedi-Arabië detentie riskeert omwille van een inbreuk op de migratiewetgeving en dat u in voorkomend geval zal blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, dient opgemerkt te worden dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kan dan ook te gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut veronderstelt dat de asielinstanties de vrees onderzoeken, wat een beoordeling van de situatie van de verzoeker, mocht hij daadwerkelijk terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf, inhoudt.

Zowel artikel 48/3 (door zijn verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève) als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstellen namelijk het onderzoek van vrees "in geval van terugkeer". Artikel 1.A van het Verdrag van Genève bepaalt: Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon [...] die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Ook artikel 48/4, §1 van de wet bepaalt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling [...] ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 [...]".

Het Commissariaat-generaal meent dat wanneer de terugkeer van een staatloze verzoeker onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels omdat, ingevolge het gedrag van de verzoeker zelf, de verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikt, deze terugkeer hypothetisch wordt. Immers, indien u niet beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied te betreden, zal uw land van gewoonlijk verblijf u de toegang tot zijn grondgebied weigeren. Uw terugkeer zal derhalve onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of eenvoudigweg theoretisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) zijn. Een vrijwillige terugkeer is hypothetisch want, in de veronderstelling dat u de nodige stappen wil ondernemen om terug te keren, kunnen de autoriteiten van uw land van gewoonlijk verblijf beletten dat u het grondgebied betreedt door u de toegang te weigeren.

Wat een gedwongen terugkeer betreft, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er toepassing wordt gemaakt van het Verdrag inzake de Internationale Burgerluchtvaart en de luchtvaartmaatschappij dwingen u naar de luchthaven van vertrek terug te zenden, aangezien u zich niet aan de grens bevindt. Concreet betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het voorafgaand akkoord van de nationale autoriteiten van Saoedi-Arabië zou moeten krijgen om u te kunnen verwijderen naar Saoedi-Arabië.

Op basis van uw verklaringen, namelijk het gegeven dat de verblijfsvergunning niet werd verlengd omdat uw vader niet op tijd nieuw werk vond, stelt het Commissariaat-generaal vast dat u niet langer beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied van Saoedi-Arabië, zodat u, zonder toestemming van

Saoedi-Arabië, evenmin gedwongen kan worden teruggeleid naar Saoedi-Arabië, een land waarvan u niet de nationaliteit heeft en, ingevolge de daar geldende (im)migratiewetgeving, niet voldoet aan de voorwaarden om toegang te krijgen tot het grondgebied.. Daarom meent het Commissariaat-generaal dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat deze staat uw terugkeer naar zijn grondgebied zal aanvaarden. Met andere woorden, het Commissariaat-generaal meent dat u niet zal terugkeren naar Saoedi-Arabië.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt bovendien dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Dergelijke maatregel valt onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het onwaarschijnlijke geval dat de Dienst Vreemdelingenzaken toch de toestemming van Saoedi-Arabië zou krijgen om over te gaan tot uw gedwongen verwijdering, is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om na te gaan of er omstandigheden bestaan die dergelijke verwijdering zouden kunnen verhinderen. Meer in het bijzonder dient dan onderzocht te worden of een verwijdering al dan niet in overeenstemming is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over het bestaan van een hypothetische vrees voor vervolging, dan wel een hypothetische risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer. Het CGVS dient zich enkel uit te spreken over het bestaan van een dergelijke vrees of reëel risico indien de verzoeker daadwerkelijk op legale wijze kan terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf.

Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal in het land waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft, verblijven en waartoe hij door zijn eigen toedoen geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt, zich uit te spreken over een hypothetische situatie. Aangezien de terugkeer louter hypothetisch is, zijn de levensomstandigheden die verband houden met deze terugkeer, eveneens hypothetisch en kunnen zij dus geen rechtvaardiging vormen voor het verlenen van internationale bescherming (zie in die zin RvV 16 september 2021, nr. 260 785).

Op basis van wat voorafgaat meent het Commissariaat-generaal dat u niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf en dat u de levensomstandigheden die u vreest in geval van een illegale terugkeer, dus niet zal ondergaan.

Aangezien het niet legaal kunnen terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld, uw terugkeer naar dit land hypothetisch is, net als de levensomstandigheden die de uwe zouden worden mocht u naar dit land terugkeren, meent het Commissariaat-generaal dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

5. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopieën van uw Palestijnse identiteitskaart, de identiteitspagina van uw vervallen Palestijns paspoort, de Palestijnse identiteitskaarten van uw ouders en de geboorteakte bevestigen uw verklaringen in verband met uw identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling. Deze elementen worden echter niet betwist door het CGVS. Zoals reeds vermeld kan dit echter niet aantonen dat de Gazastrook kan gezien worden als uw land van gewoonlijk verblijf. Het CGVS betwist evenmin dat u geregistreerd bent bij de UNRWA als vluchteling. De door u neergelegde documenten (namelijk de UNRWA FRC's, het document in verband met voedselhulp en het medisch attest op naam van uw vader) volstaan echter niet om aan te tonen dat u persoonlijk hulp of bijstand hebt genoten van UNRWA. Evenmin betwist het CGVS dat bepaalde gezinsleden waaronder uw ouders, zussen S. en N. en uw broer B. momenteel in de Gazastrook verblijven en dat de ouderlijke woning werd gebombardeerd. Het medische attest opgesteld in Egypte werd reeds inhoudelijk besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, D van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 12, § 1, a) van de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 55/2, 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en

goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1994 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde bepalingen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat aan de hand van het medisch attest van 27 december 2024, dat ze tevens aan haar verzoekschrift voegt, waarom ze meent dat er in haar hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden. Vervolgens gaat ze in waarom ze wel onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Hierbij verwijst ze ook naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. In dit verband betoogt de verzoekende partij ook: *“In dit geval levert verzoeker het bewijs van zijn registratie bij de UNRWA, hij levert het bewijs van daadwerkelijke hulp van de UNRWA door een document over te leggen dat getuigt van voedselhulp. Eveneens levert verzoeker het bewijs van mentale problemen waarvan hij het resultaat van de oorlog in Gaza lijdt, evenals foto’s van het gebied waar hij verbleef tijdens zijn verblijf in de Gazastrook.”* Voorts gaat ze in op haar persoonlijke situatie bij een terugkeer naar Saoedi-Arabië. Tot slot gaat ze in op haar situatie in Cyprus.

2.1.2. Aan haar verzoekschrift voegt ze ook het medisch attest afgegeven door de arts van het gesloten centrum op 27 december 2024.

3. De nota met opmerkingen

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 8 januari 2025 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin volgende nieuwe elementen worden voorgelegd: een medisch attest van een arts in Gaza, attest van een tandarts consultatie van 4 april 2023, een kopie van een studentenkaart 2017-2018 van de Universiteit van Noord-Cyprus, communicatie uitwisseling met Artsen zonder Grenzen. In haar aanvullende nota betoogt de verzoekende partij onder meer dat:

“De verzoeker wenst een aanvullende opmerking te maken over de aanzienlijke moeilijkheden die hij heeft ondervonden bij het verzamelen van bewijzen ter ondersteuning van zijn dossier, gezien de dramatische situatie in Gaza. Tijdens het gesprek met zijn raadsman op 7 januari 2024 gaf de verzoeker duidelijk aan dat hij tijdens zijn verblijf in Gaza aanvankelijk in de onmiddellijke nabijheid van een Israëlisch controlepunt woonde. Gezien het extreme gevaar waaraan deze nabijheid zowel hemzelf als zijn familie blootstelde, werden zij gedwongen om vijf keer van huis naar huis te verhuizen. Daarna moesten zij onder zeer primitieve omstandigheden in tenten wonen en zelfs in dit geval bleef de noodzaak om te verhuizen bestaan. In dergelijke omstandigheden benadrukt de verzoeker dat de enige zorg die hij en zijn familie hadden, het overleven was, en niet het verzamelen van bewijzen. Als de omstandigheden het hadden toegestaan, zou hij zeker hebben geprobeerd om sporen van zijn medische bezoeken, zijn verblijf op Cyprus, enzovoort, te bewaren. Deze omstandigheden maakten een dergelijke benadering echter onrealistisch en praktisch onmogelijk. Desondanks beweert de verzoeker dat hij alles in het werk heeft gesteld om zijn daadwerkelijke behoefte aan bescherming te onderbouwen, en hij blijft alle nuttige informatie in dit verband verstrekken. Verder wil de verzoeker een specifiek punt verduidelijken met betrekking tot de opmerking van het CGRA over de overhandiging van een UNRWA-kaart waarop zijn volledige familie wordt vermeld, en niet alleen zijn naam. Omdat hij niet getrouwd is, kon hij niet profiteren van een kaart op zijn eigen naam, aangezien het noodzakelijk was dat hij het hoofd van het gezin zou zijn, een voorwaarde die hij niet vervulde. Daarom was hij geregistreerd onder de naam van zijn ouders. Gezien deze relevante informatie, lijkt het onterecht dat het CGRA van de verzoeker verlangde documenten te overleggen waaruit blijkt dat hij geen voedselhulp of andere steun van de UNRWA heeft ontvangen, aangezien hij deze bewijzen niet kon verkrijgen, aangezien hij onder de naam van zijn ouders stond geregistreerd en niet het hoofd van het gezin was. Het is dan ook van essentieel belang dat uw Raad deze elementen in overweging neemt bij de beoordeling van het dossier. Het moet dan ook worden opgemerkt dat, gezien de catastrofale situatie in Gaza, het CGRA redelijkerwijs niet van de verzoeker had kunnen verlangen dat hij verder bewijs zou leveren, gezien de uitzonderlijke omstandigheden waarin hij zich bevond.”

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve

kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. De bijzondere procedurele noden

6.1. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat: *“U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (notities persoonlijk onderhoud van 27 november 2024 [hierna CGVS], p. 2 en 3). U gaf echter wel aan te kampen met medische en mentale problemen. U neemt momenteel medicatie tegen depressie. In het verleden nam u ook medicatie tegen schizofrenie of een persoonlijkheidsstoornis (CGVS, p. 5). U legt één medisch attest neer opgesteld door neuropsychiater I.E. in Egypte (d.d. 03.04.2024). Vooreerst kan de authenticiteit van dit attest niet worden nagegaan daar het een kopie betreft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dit attest werd opgesteld slechts twee dagen na uw aankomst in Egypte.*

Volgens het medisch attest kampt u met een depressie en een posttraumatische-stressstoornis (PTSS). Er werd u toen medicatie voorgeschreven. Uit dit attest blijkt echter nergens dat of op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige officiële diagnose gesteld. Aldus lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen. Uit dit attest blijkt verder nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

U legt u geen medische attesten neer waaruit blijkt dat u schizofrenie heeft. Het CGVS stelt verder geen bijzondere procedurele noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat was om op omstandige en precieze verklaringen af te leggen. Bijgevolg is het CGVS van oordeel dat uw rechten werden gerespecteerd en dat u in staat was om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.”

6.2. Echter, brengt de verzoekende partij door middel van het verzoekschrift een medisch attest bij van 27 december 2024 opgesteld door de centrumarts waarin wordt aangegeven *“mogelijkse werkdiagnose: PTSD en schizoaffectieve stoornis”* en dat de verzoekende partij in het kader hiervan zowel een medicamenteuze behandeling als een psychologische behandeling krijgt in het opvangcentrum. Dat de verzoekende partij heden psychologisch wordt opgevolgd blijkt ook uit het attest van 24 december 2024.

6.3. De verzoekende partij werd op 27 november 2024 door de verwerende partij gehoord waarbij ze wees op haar gezondheidssituatie en een attest van 3 april 2024 bijbracht opgesteld door een neuropsychiater in Egypte. In het attest werd er aangegeven dat er sprake was van *“PSTD”*. Toen werd door de verwerende partij geoordeeld dat er haar geen bijzonder procedurele noden diende toegekend te worden.

In de huidige stand van zaken en in de versnelde procedure brengt de verzoekende partij documenten opgesteld door de centrumarts waarbij aangegeven wordt dat: *“mogelijkse werkdiagnose: PTSD en schizoaffectieve stoornis”*. Gelet op hetgeen aangehaald in de medische attesten opgesteld door een Belgische centrumarts, de medicijnen die heden toegediend worden en de psychologische opvolging, dient de gezondheidssituatie van de verzoekende partij nader onderzocht te worden en nagegaan te worden of er geen bijkomende steunmaatregelen aan de verzoekende partij dienen toegekend te worden.

Immers, voor de beoordeling van de vraag of verzoekende partij in staat is geweest om aanspraak te kunnen maken op haar rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het vereist om een volledig, en bovenal medisch onderbouwd, beeld te kunnen krijgen van deze psychologische toestand. Het komt hierbij noch aan de commissaris-generaal of de *protection officer*, noch aan de Raad – die allen niet medisch geschoold zijn – toe om te speculeren over de precieze aard van de mentale problematiek van de verzoekende partij.

Artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet houdt in dat verzoekers die als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Verzoekers die bijzondere procedurele noden hebben, worden dus best als dusdanig herkend voordat een beslissing door het CGVS wordt genomen. Het betreft hier een inspanningsverbintenis in hoofde van het

CGVS (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 55). Daarom wordt een verzoeker om internationale bescherming verzocht een vragenlijst in te vullen bij het begin van de procedure om zijn eventuele bijzondere procedurele noden te bepalen, en dit in toepassing van artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg gebeurt “*een (eerste) identificatie (...) op basis van een vragenlijst*” waarin de verzoeker op omstandige en precieze wijze zowel medische als niet-medische elementen moet aanbrengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken. Hierbij wordt de medewerkingsplicht van een verzoeker benadrukt, van wie verantwoordelijkheid wordt verwacht in het aanbrengen van dergelijke elementen (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 55).

Evenwel dient de graad van medewerking en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker beoordeeld te worden in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een verzoeker met zware mentale problemen kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht om elementen aan te reiken die blijken geven van bijzondere procedurele noden.

Daarnaast wijst de Raad erop dat waar er sprake is van een inspanningsverbintenis om bijzondere procedurele noden te herkennen, er logischerwijze ook in hoofde van de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht rust.

In deze kan evenmin voorbij worden gegaan aan de procedurele eigenheden van huidige zaak, met name de omstandigheid dat de verzoekende partij wordt vastgehouden in een gesloten centrum en dat huidig beroep wordt behandeld via de versnelde procedure van artikel 39/77 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat dringt *in casu* een verder onderzoek naar bijkomende procedurele noden in het licht van de mentale problemen van de verzoekende partij zich op. Zulk onderzoek moet tevens toelaten na te gaan of in het kader van de geloofwaardigheidsbeoordeling nood is aan een verdere verschuiving van de bewijslast naar de commissaris-generaal omwille van de mentale problemen, evenals of bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, de mentale problemen in rekening moeten worden genomen.

Het komt aan beide partijen toe om in deze samen te werken zodat hierop een duidelijk zicht kan worden geboden.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in Saoedi-Arabië en aldaar gewoond te hebben tot 2015. Vervolgens zou ze gedurende tien maanden tot één jaar in al-Qarara, te Khan Younis gewoond te hebben, om dan door een studiebeurs naar het noorden van Cyprus te verhuizen om er te studeren. De verzoekende partij verklaart in de loop van 2016 tot vijf à zes maanden voor 7 oktober 2023 in de stad Lefkosa in het noorden van Cyprus verbleven te hebben. Hierop keerde de verzoekende partij terug naar de Gazastrook en zou op 1 april 2024 samen met haar zus H. de Gazastrook verlaten hebben. De verzoekende partij zou tot eind oktober 2024 in Egypte verbleven hebben, om vervolgens via Maleisië, Dubai en Albanië naar België af te reizen.

7.2. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat (i) de verzoekende partij onvoldoende bewijzen bijbrengt waardoor de verwerende partij geen zicht heeft op de werkelijke levensloop en verblijfplaatsen van de verzoekende partij, (ii) dat UNRWA-bijstand in hoofde van de verzoekende partij niet aangetoond wordt, (iii) dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar verblijfssituatie in Cyprus, en (iv) dat Saoedi-Arabië wordt vastgesteld als land van gewoonlijk verblijf.

7.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing, de nota met opmerkingen en het betoog ter terechtzitting blijkt niet dat de Palestijnse origine van de verzoekende partij wordt betwist. Het is inderdaad zo dat op basis van de bijgebrachte documenten (de kopie van haar Palestijnse identiteitskaart, de kopie van de identiteitspagina van haar Palestijns paspoort afgeleverd op 26 april 2016 en geldig tot 25 april 2021, de kopieën van de Palestijnse identiteitskaarten van haar vader en moeder, de kopie van een UNRWA Family Registration Card en de kopie van een UNRWA Family Registration Card van 17 april 2024) in samenhang met de afgelegde verklaringen tijdens de administratieve procedure de Palestijnse origine van de verzoekende partij kan aangenomen worden.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om

internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

7.4. Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar Palestijnse identiteitskaart (kopie), de identiteitspagina van haar Palestijns paspoort (kopie, paspoort afgeleverd op 26 april 2016 en geldig tot 25 april 2021), de Palestijnse identiteitskaarten van haar vader en moeder (kopieën), uw geboorteakte (kopie), een UNRWA Family Registration Card (kopie, datum niet-leesbaar), een UNRWA Family Registration Card (kopie, 17 april 2024), een document in verband met afgifte zakjes meel in Rafah (kopie), een medisch attest van een gezondheidscentrum in Rafah op naam van haar moeder (kopie), foto's die zouden moeten wijzen op de huidige omstandigheden van haar familie in de Gazastrook, een attest van opvolging door de psychologische dienst van 24 december 2024, een schrijven waarvan de advocaat stelt dat het een medisch attest is van een arts in Gaza, een attest van een tandarts consultatie van 9 april 2023, een kopie van een studentenkaart 2017-2018 van de Cyprus International University en communicatie uitwisseling tussen de advocaat en Artsen zonder Grenzen.

7.5. Wat betreft de in de aanvullende nota neergelegde kopie van een schrijven waarvan de advocaat stelt dat het een medisch attest is van een arts in Gaza, dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Hetzelfde geldt voor het document in verband met een algeheel onderzoek van de tanden van 9 april 2023 daar de essentiële informatie die betrekking zou hebben op de verzoekende partij niet vertaald is. De Raad kan immers niet opmaken of dit document betrekking heeft op de verzoekende partij.

7.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij van haar geboorte tot 2015 samen met haar ouders en broer B. in Saoedi-Arabië verbleven heeft, en dat ze daar geen geldig verblijf meer heeft.

Uit de stukken opgenomen in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij in verband met haar verblijf in Saoedi-Arabië geen stukken heeft bijgebracht, behoudens de geboorteakte die opgesteld werd op 21 november 2024. Aldus heeft de verwerende partij op basis van de verklaringen van de verzoekende partij

en objectieve landeninformatie (administratief dossier, stuk 2 van de map 6 landeninformatie) aangenomen dat zij van haar geboorte tot 2015 samen met haar ouders en broer B. in Saoedi-Arabië verbleven heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verwerende partij omtrent het voorgehouden verblijf in Saoedi-Arabië een aantal vragen gesteld heeft (NPO, p. 8 en 10). Aldus lijkt het erop dat de verwerende partij op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en de objectieve landeninformatie die ze aan het administratief dossier toegevoegd heeft, aangenomen heeft dat zij aldaar van haar geboorte tot 2015 verbleven heeft.

7.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij aan dat ze in 2015 teruggekeerd is naar Gaza. Daar verbleef ze gedurende enkele maanden tot ze in 2016 naar de stad Lefkosa in het noorden van Cyprus vertrok (NPO, p. 9). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij omtrent haar verblijf in Cyprus aangehaald heeft dat ze er apotheker studies aangevat heeft, maar dat ze haar studies niet afgemaakt heeft omdat ze niet studeerde en niet slaagde voor haar studies. Ze haalt aan dat ze in Cyprus een “gamer” was, en er soms werkte (NPO, p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud werden haar geen verdere vragen gesteld omtrent haar voorgehouden profiel van “gamer”, over haar werkactiviteiten in Cyprus en tot wanneer ze er gestudeerd heeft. In tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing lijkt te suggereren is dit geenszins te wijten aan het gedrag van de verzoekende partij. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat toen de verzoekende partij deze elementen aangehaald heeft tijdens het onderhoud haar hieromtrent geen verdere vragen gesteld werden (NPO, p. 9). Het is ook onduidelijk waarom dit niet gebeurd is. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij verder aan dat ze daarna illegaal in Noord-Cyprus verbleven heeft, en dat ze bij haar vertrek uit Noord-Cyprus een boete gekregen heeft. Bij aanvullende nota brengt de verzoekende partij een kopie bij van een studentenkaart 2017-2018 van de Cyprus International University. Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij terecht dat deze kaart op zich geenszins aantoont dat de verzoekende partij tot vijf à zes maanden voor 7 oktober 2023 in Noord-Cyprus verbleven heeft. Echter, indien dit een studentkaart van de Cyprus International University betreft kan dit aantonen dat de verzoekende partij weliswaar op een gegeven moment als student aldaar verbleven heeft. Dit dient dan in samenhang met haar verklaringen hieromtrent beoordeeld te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt niet over een onderzoeksbevoegdheid om tot deze beoordeling over te gaan.

7.8. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij niet aanneemt dat de verzoekende partij na haar verblijf in Saoedi-Arabië in 2015 tien maanden tot een jaar in de Gaza-strook verbleven heeft, en dan nogmaals van vijf tot zes maanden voor 7 oktober 2023 tot begin april 2024 in de Gazastrook verbleven heeft, omdat ze hiervan geen stavingsstukken bijbrengt, terwijl dit redelijkerwijze van haar kan verwacht worden.

Artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verzoeker van internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze geen bevestiging nodig hebben indien aan deze vijf cumulatieve voorwaarden is voldaan: de verzoeker leverde een oprechte inspanning om zijn verzoek te staven, de verzoeker legde alle relevante elementen waarover hij beschikt voor, en gaf een bevredigende verklaring voor het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, de verklaringen zijn beoordeeld als samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek, de verzoeker diende zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk in, of hij gaf goede redenen waarom hij naliet dit te doen en de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan. Om het voordeel van de twijfel toe te kennen moet de verzoeker van internationale bescherming voldoen aan deze vijf cumulatieve voorwaarden. Indien hij aan één voorwaarde niet voldoet dan kan het voordeel van de twijfel niet toegekend worden (HvJ 4 oktober 2018, C -56/17, Fathi, pt. 86-87). Wanneer een verzoeker om internationale bescherming aan één van deze voorwaarden niet voldoet, dan kan hem het voordeel van de twijfel niet worden toegepast op aspecten van de verklaringen die niet door documenten of andere bewijzen worden gestaafd. Dat bepaalde aspecten van het vluchtrelaas niet worden gestaafd met bewijsstukken, is dus op zich onvoldoende om een beschermingsstatus te weigeren (zie ook UNHCR, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report, mei 2013, p. 27 en verder). Uit hetgeen uiteengezet in punt 7.6. blijkt dat de verwerende partij dit toegepast heeft inzake het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij in Saoedi-Arabië, daar de verzoekende partij hieromtrent geen documenten bijgebracht heeft, maar zij hierover wel nader bevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij bevraagd werd omtrent haar voorgehouden verblijf in Gaza in 2015 (NPO, p. 11-13). Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de antwoorden van de verzoekende partij door de verwerende partij nader onderzocht werden en getoetst werden aan objectieve landeninformatie waar mogelijk. Met betrekking tot haar voorgehouden terugkeer in 2023 naar Gaza en haar verblijfsomstandigheden aldaar werden tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen gesteld. Er werden haar enkel vragen gesteld over haar voorgehouden vertrek begin april 2024 en in dit verband wordt er verwezen naar passagierslijsten met betrekking tot de grensovergang Rafah voor de periode van 30 maart 2024 tot en met 3 april 2024. Van deze

passagierslijsten worden 47 screenshots bijgebracht, waarvan de essentiële informatie niet vertaald is. Alle informatie vermeld op deze screenshots is in het Arabisch opgesteld. Evenmin blijkt dat de verwerende partij in de onmogelijkheid was om een vertaling te bezorgen van de essentiële elementen opgenomen op deze screenshots. Aldus kan de Raad geen kennis nemen van de inhoud van deze documenten. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, kan de Raad in deze stand van zaken deze elementen niet nader onderzoeken. Bovendien werd de verzoekende partij ook niet grondig bevraagd omtrent haar voorgehouden verblijf vanaf april 2024 in Egypte.

7.9. Na wat wordt uiteengezet in voorgaande punten en de bijzonderheden die deze zaak kenmerken, is het duidelijk dat in deze zaak zich op verschillende vlakken een nader en verder onderzoek opdringt. De verzoekende partij voert terecht de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS